

ת"פ 43705/04/13 - מדינת ישראל נגד טל וגנר

בית משפט השלום ברחובות

15 ינואר 2015

ת"פ 43705-04-13 מדינת ישראל נ' וגנר

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
טל וגנר

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי הנאשם בעצמו ב"כ הנאשם עו"ד משה קשלס

הכרעת דין

פתח דבר

1. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של איומים, לפי סעיף 192, לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").
2. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

מבוא

3. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם ואשתו, מעיין וגנר (להלן - "אשת הנאשם"), בעליהם של גן ילדים בגדרה (להלן - "הגן"). במהלך החודשים ספטמבר ואוקטובר 2012 עבדה הגב' אילנית אשר (להלן - "המתלוננת") כמטפלת בגן. אין מחלוקת, כי הנאשם ואשתו לא שילמו למתלוננת שכר עבודה בגין עבודתה בחודש אוקטובר 2012, ולמעשה עד למועד כתיבת הכרעת הדין טרם שולם הסכום.
4. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין") ועבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
5. לפי המיוחס בכתב האישום, במהלך חודש מרץ מסרה אשת הנאשם לידי אבישי אשר, בן זוגה של המתלוננת (להלן - "המתלונן") צ'ק על סך 700 ₪. המתלוננים קיבלו הודעה כי הצ'ק חזר ללא כיסוי. ביום 18.3.13 התקשרה המתלוננת לאשת הנאשם, וזו הזמינה להגיע לגן עוד באותו היום ולקבל כסף מזומן במקום הצ'ק שחזר.

6. בהמשך לאמור, הגיעו המתלוננים לגן באותו היום בסמוך לשעה 16:30. בנסיבות אלו, פגשו המתלוננים את הנאשם, אשר ביקשם לעזוב את המקום ולשוב למחרת. לאחר שהמתלוננת הסבירה כי אין באפשרותה לחזור למחרת, הרים הנאשם את קולו וביקש מהם להיכנס למשרדו. לאחר שנכנסו למשרד, סגר הנאשם את הדלת ותקף את המתלונן בכך שאחז בצווארו, הדף אותו לכיוון הקיר והטיח את ראשו בקיר. המתלוננת זינקה לעבר השניים ושאלה לפרש מעשיו של הנאשם ובתגובה תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בצווארה וטלטל את גופה. בנסיבות אלו איים הנאשם על המתלוננים בכך שאמר להם שיהרוג את שניהם וכי הם "מתים היום" וכי יקנוס אותם בסכום של 50,000 ₪ על ידי פושעים על כך שהגיעו לגן.

7. בתשובתו לכתב האישום, הודה הנאשם כי המתלוננת עבדה בגן ובגין עבודתה בחודש אוקטובר 2012 לא שולם לה שכר עבודה. כמו כן הודה בקיומה של שיחה בין המתלוננת לאשתו, אלא שלטענתו אשתו לא הזמינה את המתלוננת לגן. הנאשם גם הודה כי המתלוננים הגיעו בהמשך לכך לגן, אלא שלטענתו לא איים עליהם ולא תקף אותם. לטענתו, המתלוננים הם שהחלו להשתולל ולצעוק בגן ובעקבות זאת הדף הנאשם את המתלונן, כאשר המתלוננת התנפלה עליו, שרטה אותו וגרמה לו חבלה ביד.

גדר המחלוקת

8. לאור תשובת הנאשם במענה לכתב האישום, המחלוקות העובדתיות בתיק מתמקדות בשאלות הבאות: האם אשתו של הנאשם הזמינה את המתלוננת לגן טרם הגעתה עם המתלונן? האם הנאשם תקף את המתלוננים? והאם איים הנאשם על המתלוננים?

9. באת כוח התביעה טענה, כי יש לתת אמון בעדויות המתלוננים. לפי גרסתם הגיעו לגן, בהזמנת אשתו של הנאשם, על מנת לגבות את הכסף המגיע למתלוננת. הנאשם דרש שיצאו, ובעודו אחוז אמוק, תקף תחילה את המתלונן, ולאחר שהמתלוננת ניסתה להפריד ביניהם, תקף גם אותה ואיים על שניהם. לטענת באת כוח התביעה, המתלונן לא ניסה להכפיש את שמו של הנאשם או להפריז בתיאורים וניתן להתרשם מהלחץ הנפשי שבו היתה נתונה המתלוננת ומהחווייה הטראומטית שעברה. עוד טענה, כי גם אם קיימים פערים כלשהם בין גרסאות המתלוננים, הרי שמדובר בעניינים שוליים ופערים אלו מלמדים כי המתלוננים לא תיאמו ביניהם את הגרסאות. באשר לעדותו של הנאשם טענה באת כוח התביעה, כי אין לייחס לה מהימנות בשל היעדר ההגיון שבה, כאשר הנאשם ניסה להמעיט מחלקו באירועים. אשתו של הנאשם לא נכחה כלל באירועים נשוא כתב האישום ומכאן שעדותה אינה תורמת לבירור. מכל מקום, גם אם המתלוננים צעקו בגן - והדבר לא הוכח - אין בכך כדי להצדיק אלימות מצדו של הנאשם.

10. בא כוח הנאשם טען, כי יש לתת אמון בעדותו של הנאשם. לפי גרסתו, המתלוננים הגיעו לגן ללא הזמנה. כאשר סירבו לצאת מהגן, הדף הנאשם את המתלונן לקיר וכתוצאה מכך נגרם נזק לקיר הגבס. עוד טען, כי נמצאו סתירות של ממש בגרסאותיהם של המתלוננים, ומכאן שאין לתת בהם אמון. לטענתו, הגרסה שלפיה הנאשם צעק על המתלוננים ואיים עליהם, נעדרת כל הגיון, כאשר הדבר שהפריע לנאשם הוא המהומה שעוררו המתלוננים בגן. בא כוח הנאשם הוסיף וטען, כי בנסיבות הענין עומדות לנאשם שתי הגנות: הראשונה - הגנה של "עשיית דין עצמית". לטענתו, מכיוון שהמתלוננים נכנסו ללא רשות לגן, רשאי היה הנאשם להדוף את המתלונן; השנייה - "הגנת בית עסק". לטענתו, הגנה זו אפשרה לנאשם להוציא בכוח את המתלוננים אשר נכנסו לגן ללא הסכמתו.

דין והכרעה

הערכת מהימנות העדים - כללי

11. בתיק זה עומדים זו מול זו, מחד, גרסאות המתלוננים, ומאידך, גרסת הנאשם. כל אחד מהצדדים טען, כי יש לתת אמון בגרסתו שלו, שהיא עקבית, הגיונית ונעדרת סתירות, בעוד שגרסתו של האחר הינה שקרית.

12. לא מצאתי כי אלו הם פני הדברים. מצאתי כי יש הגיון מסוים בחלקים מסוימים בגרסאות של כל אחד מהצדדים וחוסר הגיון בחלקים אחרים. מצאתי גם, כי אף אחת מהגרסאות לא היתה עקבית מתחילתה ועד סופה. נמצאו אי התאמות בין גרסת המתלוננת לבין גרסת המתלונן, ובין גרסאותיהם שלהם לבין עצמן, בשלבים שונים של ההליך. נמצאו גם סתירות בין גרסאותיו השונות של הנאשם. כל אחד מהצדדים ניסה להמעיט מחלקו באירוע ולהעצים את חלקו של האחר. ניתן לומר, כי עדויות העדים משקפות את ראייתם הסובייקטיבית בדבר האירועים שאירעו באותו היום ואין גרסה אחת אמיתית במלואה ואחרת שהיא שקרית.

13. אין לי ספק כי המתלוננת אכן חוותה טראומה בעקבות האירוע. המתלוננת ציינה בעדותה, כי בעקבות האירוע היא כל הזמן בחרדות, סובלת מבעיות במערכת העיכול ונזקקת לכדורי הרגעה. מטעם זה גם לא הסכימה, לטענתה, לעימות (פרוטוקול דיון מיום 22.6.14, בעמ' 4, ש' 28 - 32; ובעמ' 5, ש' 13 - 16). ניכר מדברים אלו ומהאופן שבו סיפרה על הדברים, כי מדובר בתחושה סובייקטיבית ממשית שהינה כתוצאה מהאירוע. גם המתלונן אישר כי הוא ואשתו לא ישנו בלילה וכי נגרמה למתלוננת טראומה כתוצאה מהאירוע (פרוטוקול דיון מיום 26.5.14, בעמ' 13).

14. אולם, לא מצאתי כי די בטרומה הסובייקטיבית שחוותה המתלוננת, כדי לקבל את גרסת המתלוננים כהווייתה, וזאת בעיקר לאור סתירות שנמצאו בגרסאותיהם, כאמור.

15. במצב דברים זה, יש צורך בבחינה עובדתית מדוקדקת של כל חלק וחלק מגרסאות הצדדים, על מנת לקבוע ממצאים ולהגיע למסקנות. לפיכך, ולאור הכלל שלפיו על כל ספק לפעול לזכות הנאשם, הגעתי לממצאים לחובתו של הנאשם, רק כאשר העדויות בכללותן, לרבות גרסתו שלו, הצביעו על אשמתו.

ממצאים עובדתיים

16. **הרקע לאירוע למעשה אינו מצוי במחלוקת בין הצדדים.**

17. הן המתלוננת והן המתלונן מסרו בעדותם, כי המתלוננת סיימה עבודתה בגן בחודש אוקטובר 2012 ולא קיבלה את המשכורת האחרונה המגיעה לה. המתלוננת והמתלונן התקשרו פעמים רבות לנאשם, והמתלונן אף הגיע לגן מספר פעמים, אולם הנאשם דחה אותם מחודש לחודש בלך ושוב. לאחר מספר חודשים, המתלונן הגיע לגן והנאשם נתן לו צ'ק של 700 ₪, אשר חזר ללא כיסוי (פרוטוקול דיון מיום 26.5.14, בעמ' 3; פרוטוקול דיון מיום 22.6.14, בעמ' 3). למעשה, כבר אין ספק שאלו היו פני הדברים, שכן גם הנאשם ואשתו מודים, כי לא שילמו למתלוננת את המגיע לה, ונתנו לה צ'ק ללא כיסוי (שם, דיון מיום 22.6.14, בעמ' 17; ת/1; ת/2). גם אין מחלוקת, כי הכסף לא שולם עד היום הזה.

18. **בין הצדדים התגלעה מחלוקת הנוגעת לשיחת הטלפון שקדמה להגעתם של המתלוננים לגן.**

19. המתלוננת מסרה בעדותה, כי ביום שקדם ליום 18.3.13 התקשרה לאשת הנאשם בהיותה לבד, ואמרה לה שהצ'ק חזר. אשת הנאשם היתה מופתעת שהצ'ק חזר ואמרה לה להגיע למחרת לגן. לדברי המתלוננת, אם אשת הנאשם היתה אומרת לה שיש בעיה לבוא בסביבות השעה 16:15, היתה מגיעה בשעה מאוחרת יותר. המתלוננת הדגישה כי רק היא ואשת הנאשם היו עדות לשיחה זו (פרוטוקול דיון מיום 22.6.14, בעמ' 3, 5, 7, ו-12). לענין זה הוסיפה, כי אם היא זוכרת, המתלונן היה בעבודה באותה העת (שם, בעמ' 15).

20. לעומת זאת, המתלונן מסר בעדותו, כי עמד ליד המתלוננת כאשר שוחחה בטלפון עם אשת הנאשם, והוא שמע כמעט את כל השיחה דרך האפרכסת (פרוטוקול דין מיום 26.5.14, בעמ' 5, ש' 18 - 19).
21. גרסתה של אשת הנאשם בחקירתה היא, כי אכן התקיימה שיחה בינה לבין המתלוננת שבה מסרה לה כי הצ'ק חזר, ולדבריה אמרה למתלוננת שתבדוק ותדבר איתה למחרת (ת/2). בעדותה הוסיפה, כי ציינה בפני המתלוננת שאין לה כסף ושברגע שיהיה לה תתקשר אליה. כמו כן טענה, כי לא תיאמה עמה לבוא באותו היום לגן (פרוטוקול דין מיום 14.12.14, בעמ' 4).
22. מצאתי כי אין סתירה הכרחית בין גרסאות הצדדים באשר לתוכן המהותי של השיחה. אבהיר: לפי גרסת אשת הנאשם, אמרה למתלוננת כי תדבר איתה למחרת. ייתכן מאוד שלא הבהירה כי כוונתה לשיחה בטלפון וייתכן כי המתלוננת הבינה שהשיחה תתקיים בגן עצמו. מכל מקום, קיימת אפשרות כי היה קצר כלשהו בתקשורת וכל צד לשיחה הבין את תוכנה באופן שונה. אין זה בלתי סביר, בנסיבות הענין, כי כל אחת מהמעורבות דוברת אמת באשר להבנתה את הדברים שנאמרו באותה שיחה. מכל מקום, בנסיבות אלו, לא מצאתי מקום לייחס משקל של ממש לפער הקיים בין עדותה של המתלוננת כי היתה לבדה בעת השיחה לבין עדותו של המתלונן כי עמד לידה ושמע את השיחה, משום שמדובר בנקודה שולית, שאין בה להשליך על הנושאים שבמחלוקת.
23. הגעתי למסקנה, כי במהלך השיחה שהתקיימה בין המתלוננת ואשת הנאשם נדברו לשוחח ביניהן למחרת. קיימת אפשרות סבירה שבעוד שהמתלוננת התכוונה לשיחה בגן, אשת הנאשם התכוונה לשיחה טלפונית. מכל מקום, לא מצאתי שיש בפער בין גרסאות הצדדים לענין שיחת הטלפון, כדי להשליך על הממצאים בתיק, כפי שיפורטו להלן.
24. גם באשר לאירועים שאירעו בגן ביום 18.3.13 נחלקו הגרסאות. אדון בכל שלב ושלב של האירוע.
25. תחילה לגרסאות הצדדים באשר לאירועים שאירעו עד לכניסתם של המתלוננים למשרדו של הנאשם.
26. בעדותה הראשית מסרה המתלוננת, שבעקבות השיחה עם אשת הנאשם, בסיום עבודתה, לקחו את הצ'ק מהבנק ולאחר מכן הגיעו לגן. המתלוננים נכנסו לגן יחד עם אחת האימהות, הגם שהמתלוננת יודעת את הקוד. כאשר נכנסו, פגשו את הנאשם ואמרו לו שהם קבעו עם אשתו בקשר לצ'ק שחזר, והנאשם אמר לה בזלזול: "תצאו תצאו מה אתם עושים פה תבואו מחר" (פרוטוקול דין מיום 22.6.14, בעמ' 3, ש' 24). עוד ציינה, כי אמר להם שאשתו לא נמצאת ותהיה למחרת (שם, בעמ' 8, ש' 10 - 12). לדבריה, הנאשם תחילה ניסה לסגור את דלת המשרד ולא לאפשר לה להיכנס, אולם אחרי שהתחננה בפניו שיתן את הכסף, ומנעה ממנו לסגור את הדלת, הנאשם הכניס אותם למשרד (שם, בעמ' 4).
27. גם המתלונן אישר שהם נכנסו לגן עם אחת האימהות. אולם, לדבריו כאשר הגיעו לגן, החל הנאשם ישר לצעוק ולהשתולל, וכאשר הוא באמוק, אמר להם להיכנס למשרד. המתלונן עמד על כך כי הנאשם היה עצבני וישר צעק (פרוטוקול דין מיום 26.5.14, בעמ' 4 ו-12).
28. לעומת זאת, הנאשם מסר בעדותו, שכאשר הגיעו המתלוננים לגן אמר להם שאין לו כסף וביקש שיבואו בפעם אחרת. לדבריו, כאשר עמד להיכנס למשרד, המתלוננת פתחה את הדלת ונכנסה. לדבריו, ראה שמתפתח ויכוח קולני ולכן הכניס אותם למשרד וביקש שיבואו בפעם אחרת, אולם הם לא הסכימו לצאת. בהמשך הסביר, כי בתחילה ביקש מהמתלוננים ללכת וסגר את הדלת, אולם המתלוננת משכה את הדלת, ולאחר מכן כבר לא התנגד והכניס אותם למשרד (פרוטוקול דין מיום 22.6.14, בעמ' 15 - 16; ובעמ' 19, ש' 1 - 2; ת/1).

29. בחנתי את גרסאות העדים לענין האירועים שאירעו עם הכניסה לגן. לפי כל העדויות, התפתח ויכוח קולני בין הצדדים בטרם הכניסה למשרד, ובמהלכו הכניס הנאשם את המתלוננים למשרד. גם אם אקבל את הגרסה שלפיה, תחילה הנאשם לא רצה בהכנסת המתלוננים למשרד ואף ביקש מהם לצאת מהגן, הרי שבהמשך אפשר להם להיכנס למשרד. למעשה, הנאשם והמתלוננת מוסרים גרסה דומה מאוד לענין זה שלפיה המתלוננת "מנעה ממנו לסגור את הדלת", כגרסתה, או "פתחה את הדלת ונכנסה", כגרסתו, ולאחר מכן הנאשם אפשר למתלוננים להיכנס למשרדו.

30. **המסקנה הינה, אפוא, כי לאחר ויכוח קולני, והגם שתחילה ביקש הנאשם מהמתלוננים לעזוב את הגן, משסירבה המתלוננת לעזוב, אפשר הנאשם למתלוננים להיכנס למשרדו.**

31. **עתה לגרסאות הצדדים באשר לאירועים בתוך המשרד.**

32. המתלוננת העידה, שכאשר נכנסו למשרד, הנאשם המשיך בסירובו לתת את הכסף, אמר שהוא עצבני, תפס את המתלון בצוואר ודחף אותו אחורה, באופן שגרם לחור בקיר. כאשר המתלוננת אמרה לו "תעזוב את בעלי" הנאשם תפס אותה בצוואר, דחף אותה והעיף אותה **(פרוטוקול דין מיום 22.6.14)**, בעמ' 4, ש' 1 - 5; בעמ' 8, ש' 27 - 32; ובעמ' 9).

33. גם המתלון מסר בעדותו, שכאשר נכנסו למשרד, לקח אותו הנאשם לפינה של המשרד, תפס אותו בראש ובפנים ודחף אותו לקיר של המשרד. ההצמדה לקיר גרמה למעיכה, שבר בקיר, בגובה ראשו, לערך. כמו כן הוסיף, שלאחר שהנאשם תפס אותו, תפס את המתלוננת בצוואר, חנק אותה וזרק אותה הצידה **(פרוטוקול דין מיום 26.5.14)**, בעמ' 4, 5, 8 ו-13).

34. שני המתלוננים מתארים, באופן דומה, כי הנאשם תפס את המתלון, דחף אותו לקיר וגרם לחור בקיר בגובה הראש של המתלון, לערך. למעשה, תיאור זה - להבדיל מהתיאור באשר לתקיפת המתלוננת - עולה בקנה אחד עם התיאור שמסר הנאשם עצמו.

35. הנאשם מאשר כי הצמיד את המתלון לקיר, אלא שלטענתו עשה זאת כדי שהמתלון יירגע. כתוצאה מכך נגרם חור בקיר, אלא שלטענתו המדובר בקיר גבס "ממש נייר" והשבר בקיר הוא באזור הישבן והגב ולא באזור הראש **(פרוטוקול דין מיום 22.6.14)**, בעמ' 16 - 18). הנאשם ציין, כי אין זו אלימות כאשר הפעיל כוח סביר נגד אדם הנכנס לגן ללא אישור וצועק ליד הורים וילדים כאשר כל מטרתו היתה שהמתלון יירגע **(שם)**, בעמ' 18). הנאשם אף הגיש תמונות שלפיהן נראה שבר בקיר **(נ/1)**.

36. מצאתי, כי הודאת הנאשם כי הצמיד את המתלון לקיר הינה למעשה הודאה בתקיפת המתלון. לא השתכנעתי, כי מדובר בדחיפה קלה, שכן דחיפה כזו לא יכולה היתה לגרום לחור בקיר הגבס, גם אם הקיר דק ולא מחוזק, כטענת הנאשם. בנסיבות אלו שבהן הנאשם עצמו מודה שדחף את המתלון וגרם לחור בקיר גם לא השתכנעתי, כי יש משמעות כלשהי לפער בין גובה המתלון - 1.70 מטר - לבין גובה החור - 1.30 מטר. גם אם הנאשם לא הדף דווקא את ראשו של המתלון לקיר, הרי שדחף אותו בחוזקה לקיר, באופן שגרם לשבר בקיר, והרי האדם שנדחף לקיר אינו רואה היכן בדיוק נגרם החור.

37. **לאור האמור, כבר אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם דחף את המתלון לקיר. הדחיפה גרמה נזק לקיר ומכאן כי לא היתה דחיפה קלה, ואין נפקא מינה למיקום המדויק שבו ניזוק הקיר.**

38. **האם תקף הנאשם את המתלוננת, כטענתה, או שמא היא תקפה אותו, כטענתו?**

39. כאמור, המתלוננת ציינה בחקירתה הראשית, שכאשר ניסתה להפריד בין הצדדים, הנאשם תפס אותה בצוואר, דחף אותה והעיף אותה. גם המתלונן אישר גרסה זו. הן המתלוננת והן המתלונן ניסו להמעיט מחלקה של המתלוננת באירועים, אולם הודו כי קיימת אפשרות שהיא אכן שרטה את הנאשם קודם לכן, כפי שיפורט להלן.
40. בחקירתה הראשית לא ציינה המתלוננת כלל, כי ניסתה להפריד בין הנאשם לבין המתלונן, וממילא לא ציינה שנגעה בנאשם. בחקירתה הנגדית, כאשר נשאלה אם ייתכן שגרמה לנאשם שריטות, ענתה כי אינה יכולה לתקוף אדם כזה, אולם בזמן שהגנה על המתלונן "אז אולי". מכל מקום הוסיפה שאין לה כלל ציפורניים (פרוטוקול דין מיום 22.6.14, בעמ' 5, ש' 7 - 11). עוד הוסיפה, שכאשר הנאשם ראה אותה מגנה על בעלה, באמצעות תנועות ידיים באוויר שנועדו להפריד בין השניים, דחף הנאשם גם אותה לקיר (שם, ש' 18 - 22; ובעמ' 6, ש' 1 - 5). תחילה הכחישה המתלוננת מכל וכל אפשרות כי נגעה בנאשם ואישרה כי אפילו שעה שלה לא נגעה בנאשם, כאשר ניסתה להפריד בינו לבין המתלונן. אולם לאחר מכן ציינה, כי קשה לה להאמין ששרטה את הנאשם ואולי אינה זוכרת זאת (שם, בעמ' 12, ש' 21 - 32). עוד הוסיפה, כי לא אמרה ששעה שלה לא נגעה בנאשם (שם, בעמ' 13, ש' 4).
41. המתלוננת ציינה, וגם זאת לראשונה בחקירתה הנגדית, כי היתה לה שריטה בפנים ומכות יבשות וסימנים כחולים בשתי הידיים. המתלוננת לא ידעה להסביר כיצד החוקר שחקר אותה לא ציין שראה שריטה כזאת. גם לא ידעה לומר כיצד ייתכן שהמתלונן לא ראה סימן כלשהו (שם, בעמ' 10 - 11). רק לאחר שנשאלה כיצד ייתכן שנגרמו לה סימנים בידיים, אם הנאשם דחף אותה מהצוואר ציינה לראשונה, כי הנאשם תפס אותה הן מהצוואר והן מהידיים (שם, בעמ' 11, ש' 29 - 32).
42. בעדותו הראשית אישר המתלונן, כי המתלוננת הפרידה בינו לבין הנאשם, אולם לא ציין כי ראה סימן כלשהו על המתלוננת (שם, דיון מיום 26.5.14, בעמ' 4). בחקירתו הנגדית הוסיף, כי המתלוננת נעמדה באמצע והזיזה את הנאשם ממנו, כאשר חנק אותו (שם, בעמ' 8, ש' 10 - 16). בהמשך אמר, כי יכול להיות שכאשר המתלוננת דחפה את הנאשם, גרמה לו שריטה וזאת משום ש"לנשים יש ציפורניים" (שם, בעמ' 9, ש' 26).
43. גרסתו של הנאשם היא, כי מיד לאחר שהצמיד את המתלונן לקיר, המתלוננת תקפה אותו בשריטות. (שם, דיון מיום 22.6.14, בעמ' 16). הנאשם הכחיש תחילה בעדותו מכל וכל את הטענה שתקף את המתלוננת. אולם, כבר במשטרה הודה כי מנע מהמתלוננת להתקרב אליו כאשר שרטה אותו. גם בעדותו הודה בשלב כלשהו, כי הושיט קדימה את ידו, כאשר המתלוננת שרטה אותו (שם, בעמ' 23; ת/1).
44. לאחר שבחנתי את הגרסאות של העדים באשר לחלק זה של האירוע, הגעתי למסקנה, כי הן המתלוננת והן הנאשם לא תיארו את האירועים כהווייתם, בנסיגה להמעיט מתרומתם להתלהטות הרוחות ולאירועים האלימים: אין זה סביר בעיניי כי המתלוננת איננה זוכרת ששרטה את הנאשם ואין מחלוקת כי הנאשם נשרט והדבר ניכר עליו (ת/1). גם אין זה סביר כי נגרמה למתלוננת פגיעה פיזית והמתלונן, בן זוגה, לא ראה דבר והיא אף לא מסרה לו על כך; גם גרסתו של הנאשם כי לא תקף את המתלוננת אינה סבירה, כאשר הוא מודה שמנע ממנה להתקרב אליו והושיט ידיו לכיוונה. הנאשם אינו מפרט כיצד בדיוק מנע מהמתלוננת להתקרב אליו ומה בדיוק עשה הנאשם כאשר הושיט ידיו קדימה.
45. יחד עם זאת, הגעתי למסקנה, כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת. למסקנה זו הגעתי משום שהנאשם למעשה מודה כי אכן פעל כנגד המתלוננת בכך שמנע ממנה להתקרב אליו והושיט ידיו לכיוונה, וזאת הגם שאינו מפרט את מהות פעולתו. בנסיבות אלו, ולמרות הסתירות והקושי לייחס מהימנות של ממש למתלוננת, כאשר אני מצרפת את עדות המתלוננת לעדותו של המתלונן ואת אלו להודאתו החלקית של הנאשם, שוב לא נותר בליבי ספק, כי הנאשם אכן דחף את המתלוננת. יחד עם זאת, לא השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט הפלילי, כי אותה דחיפה כללה גם אחיזה בצוואר וטלטול גופה של המתלוננת.

46. לאור האמור הגעתי למסקנה, כי לאחר שהנאשם דחף את המתלונן לקיר, המתלוננת ניסתה להזיז את הנאשם, או להפריד בין הנאשם והמתלונן, וגרמה לו בכך שריטות. בעקבות זאת, תפס הנאשם גם את המתלוננת ודחף אותה ממנו.
47. סוגיה נוספת שבה נחלקו הצדדים נוגעת לשאלה אם המתלוננים צעקו ואיימו על הנאשם כטענתו, או שמא הנאשם הוא שאיים עליהם כטענתם.
48. המתלוננים טוענים שהנאשם איים עליהם ביציאה מהגן, בעוד שהנאשם טוען כי דווקא המתלוננת היא שצעקה ואיימה עליו ביציאתה מהגן. המתלוננים הוסיפו וטענו, כי בגן לא היו הורים בזמן האירוע, ומכאן כי טענתו של הנאשם כי הם צעקו עליו וכי היה לחוץ מנוכחותם של הורים בגן איננה נכונה. המתלוננת טענה, כי כלל לא צעקה על הנאשם והנאשם לא היה לחוץ.
49. אולם, גם בענין זה נמצא כי המתלוננים לא דייקו בגרסתם.
50. המתלוננת מסרה בעדותה, שלאחר שהנאשם דחף אותה, אמר "תצאו מפה, תצאו מפה" הוא היה עצבני, "היה לו רצח בעיניים" ואמר: "תצאו מפה לפני שאני ארצח אתכם". עוד אמר לטענתה: "אני אקנוס אתכם אתם לא יודעים עם מי הסתבכתם" (שם, בדיון מיום 22.6.14, בעמ' 4, ש' 6 - 9).
51. תחילה אמרה המתלוננת כי באותו זמן הגן היה כמעט ריק, היו ילדים ושתי מטפלות בחצר. אולם בהמשך הודתה שכאשר הגיעו לגן היה במקום הורה אחד שלקח את הילד וגם כאשר יצאה מהגן ראתה אמא נוספת שהגיעה לאסוף את הילד (שם, דיון מיום 22.6.14, בעמ' 4, ש' 16 - 27). בחקירתה הנגדית גם הודתה כי הנאשם היה לחוץ, ככל הנראה משום שמדובר בשעה שבה ההורים מגיעים לאסוף את ילדיהם מהגן (שם, בעמ' 10). עוד ציינה, כי אכן אמרה ביציאה שהגן מאכיל את כל הילדים בכפית אחת וכי זה "נשלף" לה (שם, בעמ' 6, ש' 15 - 21). המתלוננת טענה כי לא צעקה זאת בקולי קולות, אולם לא הכחישה כי צעקה (שם, בעמ' 13, ש' 23 - 24).
52. המתלונן מסר בעדותו הראשית, כי ביציאתם הנאשם קילל וצעק ואמר "אתם מתים היום, אני הורג אתכם". בשלב זה, אמר למתלוננת "בואי נלך מפה", וכאשר יצאו לכיוון היציאה, הנאשם צעק עליהם: "אני אביא אנשים, פושעים, אתן לכם קנס..." (פרוטוקול דיון מיום 26.5.14, עמ' 4, ש' 4 - 8).
53. גם המתלונן טען תחילה בעדותו, כי הנאשם היה עצבני ללא סיבה וכי אין כמעט אנשים בגן בשעה בה הגיעו. אולם, לאחר מכן הודה בחקירתו הנגדית מספר פעמים, כי המתלוננת "מן הסתם" ענתה לנאשם כאשר צעק עליהם, אולם לדבריו הוא לא שמע שאמרה שהגן מאכיל את הילדים בכפית אחת (שם, בעמ' 9).
54. לעומת זאת, הנאשם מסר בעדותו, כי לאחר שהמתלוננת שרטה אותו החלו צעקות והוא הוציא אותם מהמשרד, אולם לא איים עליהם. בדרך החוצה צעקה המתלוננת: "אני אשורף לך את המקום, אני אהרוס לך את החיים, אתה מאכיל את הילדים באותה כפית". לדבריו, כל ההורים שמעו את זה (שם, דיון מיום 22.6.14, בעמ' 16). עוד הוסיף, כי הוא בוודאי לא צעק בגן וממילא לא איים, משום שלא רצה בגן צעקות ורעש כאשר הורים של ילדים מגיעים לאסוף את ילדיהם בגן (שם, דיון מיום 22.6.14, בעמ' 16 - 17).
55. הגעתי למסקנה, כי היו הורים בגן בזמן האירוע. המתלוננים עצמם הודו, כי נכנסו לגן יחד עם אחת האימהות, הודו שהנאשם היה לחוץ כתוצאה מנוכחות הורים וגם הודו, שכאשר יצאו מהגן, ראו אמא נוספת. הגעתי גם למסקנה, כי צעקותיה של המתלוננת, בעיקר, גרמו לנאשם לחץ רב. המתלוננת עצמה הודתה כי ליד אמא של ילד מהגן, אמרה שהגן מאכיל את כל הילדים באותה כפית וכן הודתה שצעקה. השאלה אם המתלוננת גם איימה על הנאשם באותו זמן,

אינה נדרשת להכרעה בתיק.

56. השתכנעתי גם, כי לאורך כל האירוע, הדבר שהטריד את הנאשם יותר מכל היו הצעקות והוויכוח, כאשר הורים באים לאסוף את ילדיהם. בנסיבות אלו, אין זה סביר שהנאשם יצעק ויאיים על המתלוננים, כאשר הם יוצאים מהגן. אין בכך כדי להביא אותי למסקנה, כי הנאשם בהכרח לא איים על המתלוננים, אולם כאשר בוחנים את גרסת המתלוננים, במידת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי, ולאור הסתירות שנמצאו בה, אין בידי לאמצה.

57. **לפיכך, לאור הקושי לייחס למתלוננים מהימנות בהקשר זה, וכאשר אני מעמידה את גרסאות המתלוננים מול גרסת הנאשם, אין בידי לייחס את המשקל הדרוש לגרסת המתלוננים שלפיה הנאשם איים עליהם ביציאתם מהגן.**

האם הנאשם תקף את המתלוננים ואיים עליהם? - סיכום ביניים

58. בטרם דיון בשאלה אם קיימות לנאשם הגנות כלשהן, אסכם את הממצאים העובדתיים הרלוונטיים שאליהם הגעתי בתיק:

א. במהלך השיחה שהתקיימה בין המתלוננת ואשת הנאשם ביום 17.3.13, בקשר לצ'ק שחזר, סיכמו השתיים לשוחח ביניהן למחרת. קיימת אפשרות סבירה שבעוד שהמתלוננת התכוונה לשיחה בגן, אשת הנאשם התכוונה לשיחה טלפונית. מכל מקום, בהמשך לשיחה, הגיעו המתלוננים למחרת לגן.

ב. ביום 18.3.13 הגיעו המתלוננים לגן ונכנסו יחד עם אמא שנכנסה לגן. הגם שתחילה ביקש הנאשם מהמתלוננים לעזוב את המקום, לאחר ויכוח קולני, ומשסירבה המתלוננת לעזוב, אפשר הנאשם למתלוננים להיכנס למשרדו.

ג. הנאשם דחף את המתלונן והצמידו לקיר משרדו, כאשר הדחיפה גרמה נזק לקיר ומכאן כי לא היתה דחיפה קלה. לא מצאתי כי יש משמעות של ממש למיקום המדויק שבו ניזוק הקיר.

ד. לאחר שהנאשם דחף את המתלונן והצמידו לקיר, המתלוננת ניסתה להזיז את הנאשם, או להפריד בין הנאשם והמתלונן, וגרמה לו בכך שריטות. בעקבות זאת, תפס הנאשם גם אותה ודחף אותה ממנו.

ה. לא השתכנעתי, מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם איים על המתלוננים ביציאתם מהגן וממילא אין אני נדרשת להכריע אם המתלוננת איימה על הנאשם באותה העת.

59. לאור האמור, הוכח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את המתלונן בדחיפתו והצמדתו לקיר. העובדה, כי המתלוננת שרטה את הנאשם בנסיון להפריד בינו לבין המתלונן, אין בה כדי להשליך על הממצא העובדתי, כי הנאשם דחף גם את המתלוננת ובכך תקף גם אותה.

60. לאור הקושי לייחס מהימנות מלאה לעדויות המתלוננים כאשר הן עומדות כשלעצמן, לא מצאתי כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם איים על המתלוננים.

האם עומדת לנאשם הגנה כלשהי?

61. משקבעתי, כי הנאשם אכן דחף את המתלוננים, מתעוררת השאלה אם עומדת לו הגנה של "עשיית דין עצמית" או של "הגנת בית עסק". בא כוח הנאשם הפנה לשלוש הוראות חוק רלוונטיות. אדון בהן לפי סדרן.

62. סעיף 18(א) לחוק המקרקעין, התשכ"ט - 1969, קובע:

"המחזיק במקרקעין כדין רשאי להשתמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין".

63. לפי סעיף 24(2) לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], בתובענה על תקיפה תהא הגנה לנתבע אם -

"השתמש במידה סבירה של כוח כדי למנוע את התובע מהיכנס שלא כדין למקרקעין, או כדי להרחיקו מהם אחרי שנכנס אליהם, או שהה בהם, שלא כדין, והכל כשהנתבע היה תופשם או פעל מכוחו של תופשם; ואולם אם נכנס התובע, או ניסה להיכנס, למקרקעין שלא בכוח, תנאי להגנה הוא שהנתבע ביקש תחילה את התובע שלא להיכנס לשם, או לצאת משם אחרי שנכנס, ונתן לו הזדמנות סבירה למלא בקשתו בדרכי שלום".

64. הזכות לסעד של עשיית דין עצמית מתירה לבעל הדין לעשות דין לעצמו לשם מימוש זכותו, וזאת הגם שהדין בכללותו מסתייג, ככלל, מעשיית דין עצמית. אם פעל נאשם במסגרת זכות המוקנית לו בדין, יסוד אי החוקיות נשמט ממעשיו. אולם, הפעלת כוח עצמי נושאת עמה סיכון, יהיה על העושה דין לעצמו לשאת באחריות אזרחית או עונשית, אם יתברר בדיעבד כי לא היה רשאי על פי דין להפעיל כוח עצמי (יהושע וייסמן "החזקה" **מחקרי משפט** טו (1999), בעמ' 57 - 59; נינה זלצמן **עיכבון** (1998), בעמ' 105 - 106).

65. האם פעל הנאשם במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם, כדי למנוע מהמתלוננים להיכנס, או כדי להרחיקם? לדעתי, התשובה על כך היא בשלילה, וזאת במספר מישורים. **במישור הראשון: אין אני סבורה כי כניסה של עובד לבית עסק שבו עבד על מנת לדרוש שכר עבודתו היא בגדר הסגת גבול או כניסה שלא כדין.** המתלוננים הגיעו לגן על מנת לקבל את שכר עבודתה של המתלוננת. מהראיות עולה, כי אין זו הפעם הראשונה שהגיעו לגן על מנת לדרוש את השכר. מדיניות משפטית שלפיה עובד שסיים עבודתו, לא יהיה רשאי להיכנס לבית עסק, על מנת לקבל את משכורתו, אינה סבירה ואינה הולמת זכויות עובדים. מכאן שהמתלוננת היתה רשאית להיכנס לגן על מנת לדרוש את משכורתה; **במישור השני: אין אני סבורה כי הנאשם התמיד בסירובו כי המתלוננים יעזבו את הגן.** משהכניס הנאשם את המתלוננים למשרד, גם אם עשה זאת על מנת שלא ליצור מהומה בגן, הרי שיש לראות בכך משום הסכמה שלו לנוכחותם בבית העסק. ממילא, לא ניתן לראות בנוכחותם משום הסגת גבול; **במישור השלישי: התקיפה של הנאשם את המתלוננים לא נעשתה על מנת למנוע את הסגת הגבול או על מנת לסלקם מהגן.** לא מדובר בדחיפה או בהדיפה שמטרתן להוציא את המתלוננים מחוץ לבית העסק. הנאשם גם לא טען זאת ולמעשה הודה, כי מטרתו היתה "להרגיע" את המתלונן. גם הנסיבות שבהן דחף הנאשם את המתלוננת נועדו להרחיקו ממנה, אולם לא להוציאה מבית העסק.

66. מכאן, כי לא השתכנעתי כי התקיימו התנאים לקיום הגנה של "עשיית דין עצמית". הנאשם לא היה רשאי לפעול כפי שפעל בנסיבות הענין.

67. סעיף 134 לחוק העונשין קובע:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף מי שמתפרץ או נכנס לבית המגורים, בית העסק ... שלו או של זולתו, בכוונה לבצע עבירה ...".

68. כבר קבעתי כי המתלוננים הגיעו לבית העסק על מנת לדרוש את שכר העבודה, אשר הגיע למתלוננת כדין. מכאן, שלא יכולה להיות מחלוקת, כי המתלוננים לא נכנסו לבית העסק בכוונה לבצע עבירה. ממילא גם לא עומדת לנאשם "הגנת בית עסק", כטענתו.

סוף דבר

69. התביעה הוכיחה מעבר לספק סביר, כי הנאשם תקף את המתלוננים בכך שתפסם ודחפם. כתב האישום מייחס לנאשם עבירת תקיפה אחת בלבד. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

70. התביעה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר ובמידה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם איים על המתלוננים. מכאן שאני מזכה את הנאשם מעבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום כ"ד טבת תשע"ה, 15/01/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום: 2.2.2015 שעה 8.30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום כ"ד טבת תשע"ה, 15/01/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית: טובה.

הוקלד על ידי טובה ממן